

сѣмъ виждалъ лице по-прекрасно, което като че дышаше отъ божественность. Неизреченото онуй таинство което исхожда отъ душата, което нашитѣ живописцы слабо можихъ да олуви́тъ, придаваше на хубоститѣ ѳ благородна и свѣрхчеловѣческа свѣтлость, която не можъ да искажъ. Сълзы течахъ изъ очитѣ ѳ. Тосъ часъ помислихъ че и тя може да е отъ Аѳины, и че нейното сърце са срѣшнъ съ моето, което са моляше за онзи градъ. Рѣшихъ да прохортувамъ но съ несмѣлъ гласъ. Да не си и ты, прекрасна дѣвица, Аѳинянка? Попытѣхъ. Тя са причерви като ми чу гласа, и като покры отъ часть лицето си; отговори. На брѣговетѣ на Илиссоса лежи прахътъ на праотцытъ ми, родила сѣмъ са въ Неаполь, но сърцето ми и происхожденіето ми е гръцко. — Можемъ прочее да са молимъ заедно на Богинята, рекохъ, и като пристѣпи священникътъ, исправихмы са единъ до другій и повтарихмы опредѣленнытъ молитвы които той произнасяше. Съврременно направихмы прикосновеніе на колѣнѣтъ на Богинята и заедно сложихмы масличнытъ си вѣнцы на нейныя жъртвенникъ. Туй благочестиво съединеніе докара на душата ми едно неизвѣстно до тогасъ потърсване, и едно чувство на любовь почти света. ! И двама странны, и двама отъ едно отечество далечно и прецвѣтло, вече стояхмы заедно въ храма на отечественната ни Богиня. Да ли не трѣбаше да осѣти таквось потърсване моето сърце за моята съгражданка? Таквызи бѣхъ чувствата ми, като че я познавахъ отъ години, като че простото туй свещеннослуженіе роди изъ чудо наклонность-та и връзскытъ кошто времето само докарва. Тихо оставихмы храма, и могото азъ са готвахъ да я попытамъ дѣ живѣе и ако ми позволява да я посѣтѣмъ, единъ момъкъ на когото физиономіята имаше нѣкои общы черты съ нейнытъ и който я чакаше на стѣпалата на храма олуви и отъ рѣжъ. Той са обрнъкъ къмъ мене, като са отдалечаваше, и ма поздрави, множество на раздѣли и отъ тогасъ не я видѣхъ вече. Като са върнѣхъ въ къщи намѣрихъ писма, които ма принуждавахъ да отидѣ въ Аѳины, защото роднинытъ ми подигахъ противъ мене сѣдба за да отшетѣтъ бащиното ми наслѣдіе. Като спечелихъ сѣдбата азъ са върнѣхъ въ Неаполь, и макаръ че я търсихъ по сичкія градъ, но бѣ невъзможно да откриймъ слѣдитѣ на неизвѣстната моя съгражданка, и като мисляхъ че веселбытъ ще можтъ да угасѣтъ въ душата ми помена на прекрасното онуй видѣніе, побързахъ да оставѣмъ Неаполь и да са предамъ отъ ново на наслажденіята на Помпея. Ето моята исторія.

Не можъ да кажъ че сега обычамъ, но гчтаймъ са съ воспоминанія и стѣнѣмъ.

Клодій са готвяше да отговори, когато шумътъ на тежко и